

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἀγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΑ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1093²

Τῶν ἁγίων Ἑπτὰ Μακκαβαίων
Παρασκευή 1 Αὐγούστου 2025 (2004)

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Ὑπόδειγμα ἡρωικῆς καὶ σταθερᾶς ἀντιστάσεως

Ἐορτάζει, ἀγαπητοί μου, σήμερα ἓνας ἀστε-
ρισμὸς ἐννέα ἁγίων, ποὺ ἔζησαν καὶ μαρ-
τύρησαν τὸν καιρὸ τῆς παλαιᾶς διαθήκης. Εἶνε
οἱ Μακκαβαῖοι· ἑπτὰ ἀδέρφια, ἡ μητέρα τους
Σολομονή καὶ ὁ διδάσκαλός τους Ἐλεάζαρος.
Διηγηθήκαμε ἄλλοτε τὸ φρικτὸ μαρτύριό τους,
ποὺ δείχνει ὅτι ἡ πίστι μας εἶνε ἡ μόνη ἀληθινή.

Ἀλλὰ ἡ πίστι αὐτὴ ζητάει καὶ ἀπὸ μᾶς κά-
ποιες ὑποχρεώσεις, κάποια ἱερὰ καθήκοντα.
Μέσα ἀπὸ τὸ μαρτύριο καὶ τὴν τέφρα τῶν ἁγίων
Μακκαβαίων ἀκούγεται καὶ φτάνει ἕως ἐμᾶς
μιὰ φωνὴ δυνατὴ ποὺ λέει· «Ἀντίστητε τῷ δι-
αβόλῳ» (Ἰακ. 4,7)! Ὅπως ἐκεῖνοι δὲν δειλίασαν, ἔ-
γιναν ἥρωες ἀντιστάσεως, ἔτσι κ' ἐμεῖς στὴ γε-
νεὰ αὐτῇ. Ὅπως ἐκεῖνοι ἀντιστάθηκαν στὸν
εἰδωλολάτρη βασιλέα Ἀντίοχο, ἔτσι κ' ἐμεῖς
ν' ἀντισταθοῦμε σ' ἓνα κόσμο γεμᾶτο πλάνες
καὶ ἁσωτίες. Ὁ αἰώνας μας σημείωσε μὲν προ-
όδους τεχνικὲς καὶ φτάσαμε μέχρι τὰ φεγγά-
ρια, ἔχει ὅμως νὰ παρουσιάσῃ καὶ ἐγκλήματα
φρικτὰ καὶ ἀπαίσια, ποὺ γίνονται κάτω ἀπὸ
τὴν εὐλογία τῶν διαφόρων κρατῶν. Γι' αὐτὸ
ὅσοι πιστεύουμε στὸν Ἰησοῦ Χριστὸ τὸ Ναζω-
ραῖο καὶ λατρεύουμε τὸν Ἑσταυρωμένο, πρέ-
πει **νὰ εἴμαστε ἄνθρωποι ἀντιστάσεως.**

Οἱ Χριστιανοὶ βεβαίως **δὲν εἴμαστε ἀναρχι-
κοί.** Ὑπακούουμε στὸ κράτος, στοὺς ἄρχον-
τες καὶ κυβερνήτες. Ἀλλ' ὑπὸ ἓναν ὄρο· νὰ σέ-
βωνται καὶ αὐτοὶ τῇ συνείδησί μας, τὶς ἱερὲς
παραδόσεις μας, ὅ,τι ἱερὸ καὶ ὅσιο ἔχουμε·
νὰ μὴν πηγαίνουν κόντρα μὲ τὴ θρησκεία μας.
Διαφορετικά, δημιουργεῖται μέσα μας μεγάλ-
ο **δίλημμα**· τί θὰ κάνουμε, θὰ ὑπακούσουμε
στὸ κράτος ἢ δὲν θὰ ὑπακούσουμε; Ἐὰν ὑπα-
κούσουμε, θὰ εἴμαστε **προδότες**· ἐὰν δὲν ὑ-
πακούσουμε, τότε θὰ ὑποστοῦμε **διωγμούς ἢ
καὶ μαρτύρια**, ὅπως οἱ ἑπτὰ Μακκαβαῖοι.

Τὰ τελευταῖα χρόνια τὸ κράτος, δυστυχῶς,
ἔχει ψηφίσει **νόμους** ποὺ ἔρχονται **σὲ ἀντίθε-**

σι μὲ τὸ Εὐαγγέλιο. Καὶ οἱ Χριστιανοὶ δὲν ἔ-
χουν δυστυχῶς διάθεσι ἀντιστάσεως. Ποιοὶ
εἶνε οἱ νόμοι αὐτοί; Ἀναφέρω μερικοὺς.

● Εἶπε ὁ Χριστός· «**μὴ ὁμόσαι ὅλως**» (Ματθ. 5,34),
δὲν ἐπιτρέπεται ὁ ὅρκος. Μὴν ἀπλώσης λοι-
πὸν στὰ δικαστήρια τὸ χέρι σου τὸ βρωμερὸ
πάνω στὸ Εὐαγγέλιο καὶ πάρης ὄρκο, ἔστω καὶ
ἀληθινό. Ὅχι· τὸ λέει ὁ Χριστός. Καὶ ὅμως, τὸ
Ἑλληνικὸ κράτος, ἐνῶ ἔκανε τόσες ἀλλαγές,
αὐτὸ τὸ νόμο δὲν τὸν καταργεῖ. Τί σατανικὴ
ἐπιμονή! Ὑποχρεώνει ὅλους ὡς μάρτυρες νὰ
παλαμίζουν τὸ ἱερὸ Εὐαγγέλιο, νὰ βάζουν τὸ
χέρι τους στὴ φωτιά. Χιλιάδες ὅρκοι... Ἀλλὰ
δόξα τῷ Θεῷ ὑπάρχουν καὶ ἄντρες καὶ γυναῖ-
κες καὶ κληρικοὶ ποὺ δὲν ὀρκίζονται· καὶ τι-
μωροῦνται διότι δὲν ὀρκίζονται. Εἶσαι Χριστι-
ανός; πιστεύεις; μὴ δώσης ὄρκο. Προτιμότερο
νὰ πᾶς στὴ φυλακὴ, παρὰ νὰ πᾶς κόντρα μ' αὐ-
τὰ τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ μας. Γιὰ τοὺς Χριστι-
ανούς φτάνει τὸ ναὶ καὶ τὸ ὄχι ὄχι (βλ. ε.ἀ. 5,37)· τὰ
πέρα τούτου εἶνε ψεῦδος. Αὐτὸς ποὺ εἶνε εἰ-
λικρινής, φτάνει νὰ πῇ τὸ ναί· ἐνῶ ὁ ἄλλος, ὁ ψεύ-
της, χίλιους ὄρκους νὰ δώσῃ, ψέματα θὰ πῇ.

● Τί ἄλλο λέει τὸ Εὐαγγέλιο· Παντρεύεσαι; Πά-
ρε σὺ ὁ ἄντρας μία γυναῖκα, καὶ σὺ ἡ γυναῖκα ἓ-
ναν ἄντρα· αὐτὸς καὶ μόνο θὰ εἶνε ὁ σύντρο-
φός σου, ἰσοβίως θὰ εἶστε μαζί. Μόνο τὸ φτυά-
ρι τοῦ νεκροθάφτη χωρίζει τὸ ἀντρώγου· αὐ-
τὲς ἦταν οἱ ἅγιες παραδόσεις μας. Τὸ διαζύγιο
ἦταν ἄγνωστο. Ἐκατὸ χρόνια περνοῦσαν, δια-
ζύγιο δὲν ὑπῆρχε! Τώρα; Ἐφτείασαν νόμους
σατανικούς, μὲ τοὺς ὁποίους εὐκολώτατα χω-
ρίζουν. Καὶ συνεχῶς διαλύονται γάμοι. Συμφορὰ
μεγάλῃ. Λοιπὸν εἶσαι Χριστιανός; **ὄχι διαζύ-
γιο.** Νὰ μείνης σταθερὸς στὴ γυναῖκα σου. Ἐνα
μόνο λόγο διαζυγίου ἀναγνωρίζει τὸ Εὐαγγέ-
λιο· ἐὰν πιάσῃς τὴ γυναῖκα σου μὲ ἄλλον, καὶ
ἂν ἐσὺ ἡ γυναῖκα πιάσῃς τὸν ἄντρα σου μὲ
ἄλλον, τότε ἔλα νὰ σοῦ δώσω διαζύγιο· ἄλλο
λόγο δὲν ἀναγνωρίζει.

● “Ένας άλλος νόμος του Εὐαγγελίου εἶνε τὸ «Οὐ φονεύσεις»” (Ἐξ. 20,15). Ἐδῶ μοῦ ῥχεται νὰ κλάψω· δὲν θέλω νὰ ᾿μαι δεσπότης, σὰς τὸ λέω. Θέλω νὰ πάω στὸ Ἅγιο Ὅρος, νὰ βρῶ μιὰ σπηλιὰ νὰ κλαίω· νὰ κλαίω πρῶτα τὰ ἁμαρτήματα τὰ δικά μου, ἔπειτα τὰ ἁμαρτήματα τῆς ἐκκλησίας καὶ τοῦ γένους μας. «Οὐ φονεύσεις»· **ἀπαγορεύεται ὁ φόνος**. Τὰ παλιὰ χρόνια μυρμήγκι δὲν πατοῦσαν· τώρα φονεύουν. Τί φόνους κάνουν; Φονεύουν τὶς εὐγενέστερες ὑπάρξεις· φονεύουν παιδιὰ ποὺ εἶνε ἀκόμα μέσ’ στὴν κοιλιά! Τὸ ἔμβρυο εἶνε παιδί ἐν ἐξελίξει, ἄνθρωπος· καὶ σκοτώνοντας ἔμβρυο σκοτώνεις παιδί, σκοτώνεις ἕναν ἄνθρωπο. Καὶ ἂν ἦταν μεγάλος, κάποια δικαιολογία θὰ ἔφερνες· ἀλλ’ αὐτὸ τὸ ἀθῶο τί σοῦ ἔκανε, κακοῦργε; 400.000 παιδιὰ σκοτώνονται κάθε χρόνο στὰ σφαγεῖα ποὺ ὀνομάζονται ἱατρεῖα καὶ νοσοκομεῖα. Καὶ τώρα βγήκε νόμος, μὲ τὸν ὁποῖον εἶνε πλέον ἐλεύθεροι οἱ γιατροί, οἱ νοσοκόμες, τὰ μαιευτήρια, ἡ μάνα κι ὁ πατέρας, ὅλοι ἐλεύθεροι νὰ σκοτώνουν! Καὶ πληρώνει – ποιός; Τὸ ἴδιο τὸ κράτος! Ὑπάρχουν ὅμως καὶ γιατροὶ ποὺ δὲν κάνουν ἐκτρώσεις, ὅσες λίρες κι ἂν τοὺς δώσης· δὲν μαγαρίζουν τὰ χέρια τους μὲ τὸ αἷμα. Ὑπάρχουν καὶ μητέρες ποὺ προτιμοῦν νὰ πεθάνουν. Γνώρισα μιὰ τέτοια μητέρα στὴ Φλώρινα. Τῆς εἶπε ὁ γιατρός· –Κάνε ἔκτρωσι, διαφορετικὰ πεθαίνεις. –Πεθαίνω, μὰ ἔκτρωσι δὲν κάνω... Καὶ γέννησε ἕνα χαριτωμένο ἀγοράκι, καὶ διαψεύσθηκε ὁ γιατρός ὁ ἄπιστος καὶ ἄθεος.

● Νόμοι κόντρα μὲ τὸ Εὐαγγέλιο, κόντρα μὲ τὸ νόμο τοῦ Θεοῦ. Θέλετε κι ἄλλο νόμο; Μπήκαμε τώρα πλέον στὴν Εὐρώπη. Δηλαδή, χάνουμε τὴν ἐθνότητά μας. Ὅπως εἶπε κάποιος, θὰ πάψουμε νὰ εἴμαστε Ἕλληνες καὶ θὰ γίνουμε Εὐρωπαῖοι! Ἀλλοίμονο ὅμως ἂν χάσουμε τὴν Ἑλληνικὴ μας ταυτότητα καὶ γίνουμε ὅπως καὶ τὰ ἄλλα ἔθνη. Αὐτὸ θὰ εἶνε ἐκφυλισμός. Καὶ τώρα λοιπὸν ἡ Εὐρώπη διατάζει, νὰ σκίσουμε τὶς ταυτότητες τὶς Ἑλληνικές, ποὺ ἔχουμε βγάλει στὰ ἀστυνομικά μας τμήματα, καὶ **νὰ πάρουμε ἄλλες ταυτότητες** ὅλοι, ἀπὸ τὸ νήπιο μέχρι τὸν ἀσπρομάλλη γέροντα. Καὶ οἱ ταυτότητες θὰ ἔχουν πάνω **τὴ σφραγίδα τοῦ διαβόλου, τὸ 666** παρακαλῶ! Κανένας μὰ κανένας δὲν πρέπει νὰ τὶς δεχθῇ. Τὸ ἔγραψα, ὅτι γιὰ θρησκευτικούς καὶ πολιτικούς λόγους ἄλλοι λαοὶ ἐπαναστάτησαν καὶ δὲν τὶς δέχονται. Καὶ ἐδῶ θέλω νὰ πιστεῦω ὅτι δὲν θὰ γίνουν δεκτές. Ἄς σφραγίζονται οἱ χιλιασταί, οἱ μασόνοι, οἱ ἄθεοι καὶ οἱ ἄπιστοι· ἐσὺ εἶσαι Χριστιανός; μιὰ σφραγίδα ἔχεις, τὸ ἅγιο βά-

πτισμα. Καμιά ἄλλη σφραγίδα δὲν χρειάζεται. Σφραγίστηκες μὲ τὸ 666; παύεις πλέον νὰ εἶσαι Χριστιανός.

Μανάδες - πατεράδες, κρατῆστε ψηλὰ τὸ φρόνημα. **Ἀντισταθῆτε, ἀντισταθῆτε!**

Φτάνουμε σὲ χρόνια σατανικά. Φύγαμε ὅλοι, κλῆρος καὶ λαός, μικροὶ καὶ μεγάλοι, ἄντρες καὶ γυναῖκες, ἀγράμματοι καὶ ἐπιστήμονες, ἄσπροι, μαῦροι, κίτρινοι, ὅλων τῶν χρωμάτων καὶ ἀποχρώσεων, **φύγαμε ἀπὸ τὸ δρόμο τοῦ Θεοῦ μας**. Καὶ φεύγοντας ἀπὸ τὸ δρόμο τοῦ Θεοῦ καὶ πηγαίνοντας κόντρα μὲ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, **θὰ δεχτοῦμε τιμωρία**. Δὲν εἶνε μικρὰ σημεῖα αὐτὰ ποὺ συμβαίνουν, οἱ σεισμοί, οἱ ἀνομβρίες, οἱ καταιγίδες, οἱ καύσωνες... Διαβάστε Ἀποκάλυψι· πουλῆστε τὸ πούκαμισό σας καὶ ἀγοράστε Ἀποκάλυψι. Τί λέει; Ἐμένα ρωτᾶτε; διαβάστε νὰ δῆτε. Μὴν τρῶτε ὦρες στὴν τηλεόρασι, ποὺ εἶνε ἡ πιὸ αἰσχρὴ τηλεόρασι στὸν κόσμο. Πάψτε νὰ τὴν ἀνοίγετε· ἀνοίξτε τὴν ἁγία Γραφή, **ἀνοίξτε τὴν Ἀποκάλυψι**, διαβάστε τὸ 16ο κεφάλαιο. Λέει ἐκεῖ, ὅτι θὰ ῥθουν ἑπτὰ ἄγγελοι καὶ καθένας θὰ κρατᾷ μιὰ φιάλη (μιὰ μπουκάλια) γιὰ νὰ τὴ ρίξει. “Ένας ἀπὸ αὐτοὺς θὰ ρίξῃ τὴ φιάλη του στὸν ἥλιο, καὶ θ’ ἀνεβῇ τὸ θερμόμετρο· θὰ γίνῃ καύσωνας. Οἱ ἄνθρωποι θὰ καίγονται, ὅπως τὰ ποντίκια μέσ’ στὴ φάκα, καὶ θὰ πεθάνουν ἀπὸ τὸν καύσωνα. Κ’ ἐνῶ θὰ καίγονται, δὲν θὰ λένε «Κύριε, ἐλέησον», ἀλλὰ θὰ ἐκστομίζουν βλαστήμιες ἐναντίον τοῦ Θεοῦ! Τὶς ἡμέρες ἐκεῖνες θὰ ἐμφανισθοῦν «**σημεῖα ἐν ἡλίῳ καὶ σελήνῃ καὶ ἀστροῖς**» (Λουκ. 21,25). Γιατὶ οἱ ἄνθρωποι θὰ πᾶμε κόντρα μὲ τὸ Θεό, κόντρα μὲ τὸ Εὐαγγέλιο, κόντρα μὲ τὶς ἱερὲς παραδόσεις.

Πιστεῦω τὰ λόγια αὐτὰ νὰ μὴν πᾶνε χαμένα, ἀλλὰ νὰ βροῦν ἀπήχησι σὲ καρδιὲς ἐλληνικὲς καὶ χριστιανικὲς.

Παιδιὰ τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας, «**ἀντίστητε τῷ διαβόλῳ**». Μέσα μας ρέει αἷμα ἡρώων. Οἱ πρόγονοί μας, ὑπὸ συνθήκες πολὺ δυσκολώτερες, ἀντιστάθηκαν. Ἀντιστάθηκαν ὅπως οἱ Μακκαβαῖοι στὸ διάταγμα τοῦ Ἀντίοχου τοῦ Ἐπιφανοῦς, καὶ μαρτύρησαν. Ἔτσι κράτησαν τὴν πίστι. Ἄν δὲν ἀντιστέκονταν, σήμερα ἐμεῖς δὲν θὰ ἦμασταν Χριστιανοί. Ἔτσι κ’ ἐμεῖς, τὰ παιδιὰ καὶ ἐγγόνια τους, ν’ ἀντισταθοῦμε. **Σφραγίδα τοῦ διαβόλου μὴν πάρουμε!** Ὅλοι μαζί, μιὰ ψυχὴ ἕνας λαός, ν’ ἀντισταθοῦμε. Τότε θὰ ἔχουμε τὴν εὐλογία τοῦ Κυρίου καὶ τὴν εὐχὴ τῶν ἁγίων Μακκαβαίων· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΜΒ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2683

Μεταμόρφωσης τοῦ Σωτήρος
Τετάρτη 6 Αὐγούστου 2025

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Ἡ θεωρία τοῦ Θεοῦ

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, εἶνε ἑορτὴ καὶ πανηγύρις. Εἶνε **ἐορτὴ δεσποτικὴ**· ἐορτάζει ὁ Δεσπότης. Ποιὸς δεσπότης, ἐγώ; Κάθε ἄλλο. Τί θὰ πῇ **δεσπότης**; Δεσπότης θὰ πῇ αὐτὸς ποὺ δεσπόζει, ποὺ ἔχει ἐξουσία. Ἐξουσία ἔχει καὶ ὁ δάσκαλος στοὺς μαθητάς του, ὁ προϊστάμενος στοὺς ὑπαλλήλους του, ὁ ἀξιωματικὸς στοὺς στρατιῶτες του, ὁ ἄντρας στὴ γυναῖκα του, ὁ πατέρας στὰ παιδιὰ του, ὁ ἱερεὺς στὴν ἐνορία του, ὁ ἐπίσκοπος στὸ ποίμνιό του, ὁ βασιλεὺς στὸ βασίλειό του. Ἐξουσία ἔχουν στὸν οὐρανὸ καὶ οἱ ἄγγελοι. Ἀλλὰ πάνω ἀπ' ὅλες τὶς ἐξουσίες (ἀνθρώπων, ἀγγέλων, ἀρχαγγέλων, ζώντων καὶ νεκρῶν, στοιχείων τῆς φύσεως), ἐξουσία ποὺ ὑπερέχει ὅλων, ἡ κορυφὴ τῶν ἐξουσιῶν, εἶνε ὁ **Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός**. Αὐτὸς εἶνε ὁ Δεσπότης ποὺ ἐορτάζει σήμερα.

Ὁ Χριστός, ἐνῶ ἦταν Θεός, ἐν τούτοις κατὰ τὸ διάστημα τῆς ζωῆς του στὸν κόσμον αὐτὸν **φαίνονταν σὰν ὁ πιὸ φτωχὸς καὶ ἀδύναμος ἀνθρώπος**. Σπίτι δὲν εἶχε. Ἐδῶ καὶ ὁ πιὸ φτωχὸς τὸ βραδάκι θὰ πάη νὰ κοιμηθῇ στὴν καλύβα του. Ὁ Χριστὸς δήλωνε **ἄστεγος**. Ἀλεποῦδες καὶ πουλιά, ἔλεγε, ἔχουν κάπου μιὰ φωλιά, «ὁ δὲ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου οὐκ ἔχει ποῦ τὴν κεφαλὴν κλίνει» (Ματθ. 8,20. Λουκ. 9,58).

Ἦταν ὁ ἀληθινὰ **ἀκτήμων**· φράγκο δὲν ὑπῆρχε στὴν τσέπη του. Ὅποιος θὰ τὸν ἔβλεπε στὸ δρόμο μπορούσε νὰ φανταστῇ, ὅτι αὐτὸς εἶνε ἐκεῖνος ποὺ ἐξουσιάζει τὰ σύμπαντα;

Καὶ ὅμως **ἦταν Θεός**. Καὶ τὸ ἔδειξε. Μία τρανὴ **ἀπόδειξις** ὅτι εἶνε Θεός, εἶνε καὶ **ἡ σημερινὴ ἐορτὴ** τῆς Μεταμορφώσεως. Δηλαδή; τί συνέβη σήμερα; ποιὸ γεγονός ἐορτάζουμε ποὺ ἀποδεικνύει ὅτι ὁ Χριστὸς εἶνε Θεός;

Νά τί μᾶς λέει τὸ εὐαγγέλιο (βλ. Ματθ. 17,1-9). Στὴν Παλαιστίνη ὑπάρχει ἓνα βουνὸ ποὺ λέγεται **Θαβὼρ**. Στὴν κορυφὴ του οἱ ὀρθόδοξοι Ἑλληνες πρὶν ἀπὸ πεντακόσια χρόνια ἔχτισαν μιὰ ἐκκλησίᾳ τῆς Μεταμορφώσεως. Καὶ ἀνεβαίνει ἐκεῖ ὁ πατριάρχης τὴν ἁγία αὐτὴ ἡμέρα, μὲ τὸ παλαιὸ ἡμερολόγιο, καὶ ἐορτάζουν.

Ἐκεῖ πῆγε ὁ Χριστὸς σὰν σήμερα μὲ τοὺς δώδεκα μαθητάς. Διάλεξε τρεῖς, τὸν Πέτρο (γιά τὴν πίστι του) τὸν Ἰάκωβο (γιά τὴν ἐλπίδα του) καὶ τὸν Ἰωάννη (γιά τὴν ἀγάπη του), ἄφησε τοὺς ἄλλους ἐννέα στοὺς πρόποδες, καὶ μὲ τοὺς τρεῖς ἀνέβηκε ψηλά. Καὶ τότε **συνέβη τὸ θαῦμα**. Ποιὸ θαῦμα; Ἄς μὴν τὸ πιστεύουν οἱ ἄπιστοι, ἐμεῖς τὸ πιστεύουμε. Ἄν δὲν τὸ πιστεύουμε, εἴμαστε ἐλεύθεροι νὰ φύγουμε ἀπὸ τὴν ἐκκλησίᾳ· οἱ ἄντρες ἄς παίζουν τάβλι στὸ καφενεῖο, οἱ γυναῖκες ἄς κάνουν τὸν περίπατό τους, τὰ παιδιὰ ἄς κλωτσοῦν τὶς μπάλλες τους. Δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ μᾶς ὁ Χριστός. «**Ὅσοι πιστοί**» (θ. Λεῖτ.).

Ποιὸ θαῦμα λοιπὸν ἔγινε ἐκεῖ πάνω; Σὲ μιὰ στιγμή μπροστὰ στοὺς τρεῖς μαθητάς **ὁ Χριστὸς μεταμορφώθηκε**, ἄλλαξε ὄψι. Τὸ **πρόσωπό** του ἔλαμψε σὰν τὸν ἥλιο καὶ ἀκόμη πιὸ πολύ - δίπλα του ὁ ἥλιος θάμπωσε. Τὰ **ῥούχα** τοῦ Χριστοῦ, τὰ ἀπέριττα ποὺ εἶχε ὑφάνει ἡ Παναγία μὲ τὰ χέρια της στὸν ἀργαλειό, ἄστραψαν πιὸ λευκὰ καὶ ἀπὸ τὸ χιόνι, ὁλόλαμπρα σὰν τὸ φῶς. Δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τοῦ Χριστοῦ φάνηκαν δύο σεβαστὰ πρόσωπα νὰ τὸν περιβάλλουν τιμητικά· ὁ ἓνας ἦταν ὁ **Μωυσῆς**, ποὺ εἶχε ζήσει πρὶν ἀπὸ χίλια πεντακόσια χρόνια καὶ ἔλαβε τὶς δέκα ἐντολές, καὶ ὁ ἄλλος ἦταν ὁ **Ἠλίας**, ὁ πύρινος προφήτης ποὺ εἶχε ζήσει πρὶν ἀπὸ ὀχτακόσια χρόνια· νάτοι ὁλοζώντανοι συνωμιλοῦσαν μαζί του. Καὶ ἦταν τέτοια ἡ εὐφροσύνη, ὥστε ὁ θερμὸς Πέτρος εἶπε· Κύριε, ὥραϊα εἶνε **νὰ μείνουμε ἐδῶ πάνω γιὰ πάντα**· καὶ ἂν θέλης νὰ κάνουμε τρεῖς σκηνές, μία γιὰ σένα, μία γιὰ τὸ Μωυσῆ καὶ μία γιὰ τὸν Ἠλίᾳ· ἐγὼ δὲν θέλω τίποτε ἄλλο, μοῦ φτάνει μόνο νὰ βλέπω τὴ δόξα τοῦ προσώπου σου. Κ' ἐνῶ ἔλεγε αὐτά, ἓνα **φωτεινὸ σύννεφο**, λαμπερὸ σὰν τὸν ἥλιο, τοὺς σκέπασε· καὶ μιὰ φωνὴ ποὺ ἐρχόταν ἀπὸ τὸ σύννεφο, **φωνὴ τοῦ οὐρανοῦ Πατρός**, ἀκούστηκε νὰ λέη ἐκεῖνο ποὺ εἶχε πεῖ καὶ στὸν Ἰορδάνη κατὰ τὴ βάπτισι· «**Οὗτός ἐστιν ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ἐν ᾧ εὐδόκησα· αὐτοῦ ἀκούετε**» (Ματθ. 17,5. Μάρκ. 9,7. Λουκ. 9,35). Περίφοβοι **οἱ μαθηταὶ ἔπεσαν μὲ τὸ πρόσωπο στὴ γῆ**. Τέλος τὸ ὄραμα ἔλη-

ξε. Ὁ Ἰησοῦς πῆρε πάλι τὴν ταπεινὴ του μορφὴ καὶ τοὺς καθησύχασε.

Αὐτὸ μὲ ἀπλᾶ λόγια εἶνε τὸ θαῦμα ποὺ ἐορτάζουμε σήμερα καὶ βεβαιώνει, ὅτι **ὁ Χριστὸς** δὲν εἶνε ἀπλῶς ὁ ταπεινὸς ἐργάτης τῆς Ναζαρέτ· εἶνε αὐτὸς ποὺ ἐξουσιάζει τὰ σύμπαντα, **εἶνε ὁ Θεός, ὁ Θεάνθρωπος**.

* * *

Ὅταν, ἀδελφοί μου, ὁ Πέτρος εἶδε τὸν Διδάσκαλό του σ' ἐκείνη τὴ δόξα, σ' ἐκεῖνο τὸ ἔκθαμβο μεγαλεῖο, εἶπε· Κύριε, δὲν μοῦ κάνει καρδιά νὰ φύγω ἀπὸ ὅδῳ. Δὲν θέλω νὰ πάω οὔτε στὴ γυναῖκα μου (ἦταν ἔγγαμος), οὔτε στὰ παιδιὰ μου, οὔτε στὸ χωριό μου· πουθενά. Θέλω νὰ μείνω ἐδῶ, πάνω σ' αὐτὸ τὸ βράχο, κι ἂς καίγωμαι κι ἂς βρέχωμαι κι ἂς κρυώνω κι ἂς παγώνω, κι ἂς πέφτουν κεραυνοί· **φτάνει μόνο νὰ βλέπω τὸ πρόσωπό σου**.

Τὸ καταλάβατε; Πῶς νὰ ἐξηγήσουμε τὴν ἐπιθυμία αὐτῆ τοῦ Πέτρου; Ὅπως ἡ φτωχὴ μάνα ποὺ ἀγαπάει τὸ παιδί της τῆς ἀρκεῖ νὰ τὸ βλέπη κι ὅταν αὐτὸ εἶνε καλὰ λησμονεῖ τὴ φτώχεια της· ὅπως ὁ νέος ποὺ ἀγαπᾷ τὴ μνηστή του, χαίρεται νὰ τὴν κοιτάζῃ κι ἀδιαφορεῖ γιὰ τὸ τί λέει ὁ κόσμος γύρω του· ὅπως κ' ἐμεῖς αἰσθανόμαστε ἀγαλλίασι ὅταν βλέπουμε τὴ μάνα καὶ τὸν πατέρα μας ἢ ἄλλο ἀγαπητό μας πρόσωπο καὶ ὅλα τ' ἄλλα μᾶς εἶνε ἀδιάφορα, ἔτσι ὁ Πέτρος· πάνω ἀπ' ὅλους καὶ ἀπ' ὅλα εἶχε τὸ Χριστὸ καὶ **ἐνιωθε τρισευτυχισμένος νὰ βλέπῃ τὸ πρόσωπό του**. «Κύριε, καλὸν ἐστὶν ἡμᾶς ὥδε εἶναι» (Ματθ. 17,4. Μάρκ. 9,5. Λουκ. 9,33). Νὰ μείνουμε ἐδῶ, αὐτὸ ἀξίζει, ὅλα τ' ἄλλα μηδέν. Αὐτὴ ἦταν ἐπιθυμία τοῦ Πέτρου, αὐτὴ καὶ τῶν ἄλλων τριῶν μαθητῶν.

Εἶνε ἄραγε αὐτὴ καὶ δική μας ἐπιθυμία; ποθοῦμε πάνω ἀπ' ὅλα νὰ βλέπουμε τὸν Χριστό;

–Μὰ πῶς νὰ τὸν δοῦμε; **ποῦ εἶνε τώρα ὁ Χριστός;** θὰ μοῦ πῆτε. Μακάρι νὰ ἤμασταν κ' ἐμεῖς τότε στὸ Θαβώρ καὶ νὰ χαιρώμαστε ὅλα τὰ ὥραϊα ἐκεῖνα! Ἀλλὰ τώρα;

Καὶ ὅμως, σὰς λέω, **μποροῦμε νὰ τὸν δοῦμε**. Θέλεις στ' ἀλήθεια νὰ δῆς τὸ Χριστό; Λοιπόν, ἂν πιστεύῃς, **ὁ Χριστὸς εἶνε ἐδῶ!** Ἐδῶ εἶνε ἂν πιστεύῃς, εἶπαμε· ἂν δὲν τὸ πιστεύῃς, τότε ποτέ σου μὴν πατήσης στὴν ἐκκλησία. Νὰ τὰ καφφενεῖα, τὰ γήπεδα, οἱ ταβέρνες, ὅ,τι θέ'ς. Στὴν ἐκκλησία μόνο «**ὅσοι πιστοί!**» Στὰ παλιὰ τὰ χρόνια ὅταν ἄρχιζε ἡ Λειτουργία κλείνονταν οἱ πόρτες. Τώρα σὲ ὅποιαδήποτε στιγμή μπαίνει ὁ καθένας στὴν ἐκκλησία, ἀδιαφορώντας γιὰ τὰ ἅγια. Ἐκεῖ εἶνε ὁ Χριστός. Ὅποιος μπαίνει ἐκεῖ, δὲν πατάει τὴ γῆ· βρίσκεται στὸν οὐρανό. **Εἶνε ζήτημα πίστεως**.

Ἄν ἀφήσης ἓνα χοῖρο μέσα σ' ἓνα περιβόλι, τί περιμένεις; Αὐτὸς δὲν θέλει λουλούδια, ὥραϊα πράγματα· θέλει λάσπη, βόρβορο, σάπια πράγματα νὰ φάῃ. Καὶ μιὰ σφήγκα δὲν πηγαίνει στὰ ἄνθη ὅπως ἡ μέλισσα· πάει στὰ σάπια κρέατα. Σὺ λοιπὸν τί εἶσαι; σφήγκα, ἀκάθαρτο πλάσμα, ἢ περιστέρι καὶ μέλισσα;

Ῥωτᾷς, ποῦ εἶνε ὁ Χριστός; **Στὴν Ἐκκλησία** εἶνε. Πίσω ἀπὸ τὴ φωνὴ τοῦ παπᾶ καὶ τοῦ ψάλτη μιλάει ὁ Ἡσαίας, ὁ Ἡλίας οἱ προφῆτες. Μετὰ τὸ «**Εὐλογημένη ἡ βασιλεία...**» ἀκούγονται οἱ εὐαγγελισταί, ὁ ἀπόστολος Παῦλος, ὁ ἴδιος ὁ Χριστός. Πάνω στὴν ἁγία τράπεζα γίνεται τὸ θαῦμα, πιὸ μεγάλο –μπορῶ νὰ πῶ– ἀπὸ αὐτὸ ποὺ ἔγινε στὸ Θαβώρ. Ἐκεῖ μέσ' στὸ δισκοπότηρο κάθε ψίχουλο καὶ κάθε σταλαγματιὰ **εἶνε Χριστός**, λάμπει περισσότερο ἀπὸ τὸν ἥλιο.

Εἴμαστε ἄξιοι; Ἄν κατέβαινε ἄγγελος καὶ μᾶς κοσκίνιζε, ἀμφιβάλλω ἂν θ' ἄφηνε πέντε νὰμποῦν στὴν ἐκκλησία. Ὁ ἄλλος χτὲς τὸ βράδυ ὠργιάζε μετὰ τὴ γυναῖκα του, ὁ ἄλλος χαρτόπαιζε, ὁ ἄλλος βλαστημοῦσε, ὁ ἄλλος μεθοῦσε... Στὰ παλιὰ τὰ χρόνια, ποὺ οἱ ἄνθρωποι πίστευαν, στὴ θεία λειτουργία –δὲν εἶνε ψέμα– ἔβλεπαν τὸ Χριστό. Μόλις χτυποῦσε ἡ καμπάνα ἔμπαιναν στὴν ἐκκλησία, περνοῦσαν δυό, τρεῖς, τέσσερις ὥρες, καὶ δὲν τοὺς ἔκανε καρδιά νὰ βγοῦν ἔξω! Εὐχαριστιοῦνταν. Καὶ στὸ τέλος ἔβλεπαν Φῶς καὶ ἔλεγαν· «**Εἶδομεν τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν, ἐλάβομεν Πνεῦμα ἐπουράνιον, εὐρομεν πίστιν ἀληθῆ, ἀδιαίρετον Τριάδα προσκυνοῦντες...**» (θ. Λεῖτ.). «**Τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν**», τὸ θαβώρειον φῶς, εἶνε μέσα στὴν Ἐκκλησία. Ὅποιος πιστεύει, καὶ σκοτεινὸς σὰν τὸν ἄδη νὰ εἶνε, βγαίνει φωτεινός. Αὐτὴ εἶνε ἡ πίστις μας.

Εὐχαριστιοῦνται σήμερα οἱ ἄνθρωποι στὸν ἐκκλησιασμό; **Πές μου ποῦ εὐχαριστιέσαι, νὰ σοῦ πῶ τί εἶσαι.** Ἄλλος εὐχαριστιέται στὸ πιστό, ἄλλος στὸ χαρτοπαίγνιο, ἄλλος στὸ αἰσχροὺς θέαμα - στὴν τηλεόρασι, ἄλλος στὰ διάφορα παιχνίδια... Ἄ, κόσμε, ντουνιὰ ψεύτη, δὲν εἶσαι ἄξιος τῆς θεωρίας τοῦ Θεοῦ, νὰ δῆς τὸ Θεό, τὸ ἄκτιστο Φῶς. Ἀξίζεις ἄραγε νὰ λέγῃς ἄνθρωπος; Στὸν ἐκκλησιασμό ἐλάχιστοι. Ὡ, κρίο κάνει σήμερα, βρέχει, δὲν μποροῦμε νὰ πᾶμε, θὰ λερώσουμε τὰ παπούτσια μας... Στὰ γήπεδα ὅμως χιλιάδες καὶ ὑπὸ βροχὴν μετὰ τὶς ὀμπρέλλες, γιὰ νὰ δοῦνε τί· τίς μπάλλες καὶ τίς κωτισεὶς καὶ ἄλλα ἀγωνίσματα.

Φτάσαμε σὲ τέτοια ἐποχὴ. **Δὲν ἔχουμε ἀγάπη στὸ Χριστό**, δὲν μοιάζουμε μετὰ τὸν Πέτρο. Γι' αὐτὸ σὰς παρακαλῶ πολὺ, νὰ ἐξετάσουμε τὸν ἑαυτό μας, νὰ μετανοήσουμε, ν' ἀγαπήσουμε τὸ Χριστό, νὰ ζητήσουμε κ' ἐμεῖς **νὰ δοῦμε Θεοῦ πρόσωπο**. Νὰ ποῦμε μετανοημένοι· Ἐμένα δὲν μ' εὐχαριστεῖ οὔτε ἡ μπάλλα, οὔτε τὸ κρασί, οὔτε ὁ τζόγος, οὔτε οἱ ἔρωτες· ἔνα μ' εὐχαριστεῖ, ὁ Χριστὸς καὶ μόνο ὁ Χριστός. Ν' ἀποκτήσουμε φλογερὴ καρδιά.

Ὅ,τι σὰς λέει ὁ ἱερεὺς σας, νὰ τὸ ἐκτελεῖτε. Νὰ τρέχετε στὴν ἐκκλησία ν' ἀκούσετε τὸ Χριστό, νὰ δῆτε τὸ Χριστό, νὰ κοινωνήσετε τὸ Χριστό, νὰ πάρετε τὴν εὐλογία τοῦ Χριστοῦ. Καὶ τότε μετὰ τὴν εὐλογία τοῦ Χριστοῦ θὰ εἴστε ὄντως εὐτυχεῖς καὶ μακάριοι.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος Κ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 995²

Κοίμησις τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου
Παρασκευὴ 15 Αὐγούστου 2025 (2003)

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Ἡ νέα Εὐα

15 Αὐγούστου! ἑορτὴ καὶ πανήγυρις μεγάλη. Σήμερα εἶνε ἡ **Κοίμησις τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου**. Θ' ἀπευθύνω στὴν ἀγάπη σας λίγες λέξεις, πρὸς ὕμνον τῆς Παναγίας.

Ἦταν, ἀγαπητοί μου, κάποτε ἐποχή, ποὺ ἐπάνω στὸν φλοιὸ τῆς γῆς δὲν ὑπῆρχε ἄνθρωπος. Τώρα ὑπάρχουν δισεκατομμύρια. Ποιὸς ἐφτείαξε τὸν ἄνθρωπο; Ὁ Θεός. Πρῶτα δημιουργήθηκε ὁ ἄντρας, ὁ **Ἀδὰμ**, ποὺ ζοῦσε στὸ ἰδανικὸ περιβάλλον τοῦ παραδείσου. Ἐκεῖ ὁ Ἀδὰμ ἦταν εὐχαριστημένος; Ὁχι ἀπολύτως. Αἰσθανόταν μοναξιά· ἤθελε σύντροφο. Καὶ ὁ Θεός, ἀνταποκρινόμενος στὴν ἐπιθυμία του, δημιούργησε τὴν **Εὐα**. Πῶς τὴν δημιούργησε; Ὁ Ἀδὰμ βυθίστηκε σὲ ὕπνο, «καὶ ἔλαβε» τότε ὁ Θεὸς μία πλευρά του, καὶ ἀπὸ αὐτὴν «ῥκοδόμησε», δημιούργησε, τὴ γυναῖκα, τὴν Εὐα (βλ. Γέν. 2,21-22). Ὁ ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλὸς παρατηρεῖ, ὅτι ὁ Θεὸς δὲν πῆρε τμῆμα οὔτε ἀπὸ τὸ κεφάλι οὔτε ἀπὸ τὰ πόδια, ἀλλὰ πῆρε ἀπὸ τὴν πλευρὰ τοῦ ἀνδρός. Καὶ αὐτὸ γιὰ νὰ διδάξη, ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἐπικρατῇ οὔτε ἀνδροκρατία οὔτε γυναικοκρατία, ἀλλὰ ἡ γυναῖκα πρέπει νὰ 'νε κοντὰ στὴν καρδιά τοῦ ἀνδρός· σύντροφος, βοηθός, ἄγγελος παραστάτης.

Ὅταν ξύπνησε ὁ Ἀδὰμ ἔμεινε ἔκπληκτος. Πολλὰ ἦταν τὰ ὠραῖα τῆς γῆς· ἀλλὰ τὸ ὠραιότερο ἀπ' ὅλα ἦταν ἡ γυναῖκα. Καὶ τότε ἔψαλε τὸ **μεγαλεῖο** της. Αὐτὴ, εἶπε, εἶνε «ὅσοῦν ἐκ τῶν ὀστέων μου καὶ σὰρξ ἐκ τῆς σαρκός μου»· κι ὅτι ὁ δεσμὸς μεταξὺ γυναικὸς καὶ ἀνδρός θὰ εἶνε τόσο στενὸς καὶ ἱερός, ὥστε ὁ ἀνδρας θὰ ἐγκαταλείψῃ τὸν πατέρα καὶ τὴ μητέρα του «καὶ προσκολληθήσεται πρὸς τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, καὶ ἔσονται οἱ δύο εἰς σάρκα μίαν» (ἔ.ἀ. 2,23-24).

Ἀλλὰ δυστυχῶς ἡ γυναῖκα δὲν πρόσεξε. Ὅπως λέει ἡ Γραφή, τὸ ἀδιάψευστο αὐτὸ βιβλίον, ἐκεῖ στὸν παράδεισο συνέβη κάτι τρα-

γικό. Ἡ Εὐα ἔπεσε θῦμα τῆς πονηρίας τοῦ διαβόλου. Αὐτὸς τὴν παρέσυρε σὲ **ἀνυπακοή** καὶ παρέβη τὴν ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ. Καὶ μόνο αὐτό; Παρέσυρε κι αὐτὴ κατόπιν τὸν Ἀδὰμ στὴν **παρακοή**. Τότε πλέον ὁ Θεὸς τοὺς ἔδιωξε ἀπὸ τὸν παράδεισο καὶ ἄρχισε ἡ μακρὰ περίοδος τῆς θλίψεως σ' αὐτὴ τὴν «**κοιλιάδα τοῦ κλαυθμῶνος**» (Ψαλμ. 83,7) ποὺ λέγεται γῆ. Αὐτὴ εἶνε ἡ **πτῶσις**. Τὸ μόνο παρήγορο ἦταν ἡ **ὑπόσχεσις**, ποὺ ἔδωσε τότε ὁ Θεός, ὅτι ἕνας ἀπόγονος τῆς Εὐας θὰ λυτρώσῃ τὴν ἀνθρωπότητα.

Εὐα εἶνε ὄνομα ἐβραϊκό· ἑλληνικὰ σημαίνει «**ζωή**». Καὶ εἶνε ὄντως θαυμαστὸ ὅτι ἀπὸ μία γυναῖκα προήλθαν, σὰν ἀπὸ πηγὴ, τὰ ἑκατομμύρια καὶ δισεκατομμύρια τῶν ἀνθρώπων!

5.000 χρόνια περίμεναν τὴν ἐλπίδα αὐτὴ οἱ λαοὶ Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως. Καὶ ὄντως, μέσα στὰ ἑκατομμύρια τῶν γυναικῶν, βρέθηκε μία ποὺ ἄξιζε νὰ γίνῃ μητέρα τοῦ Θεοῦ· γυναῖκα μὲ ὅλη τὴ σημασία καὶ μεγαλοπρέπεια τῆς λέξεως. Καὶ αὐτὴ εἶνε ἡ **ὑπεραγία Θεοτόκος**. Ποιὸς ρήτορας, ποιὸς ζωγράφος, ποιὸς ποιητής, ποιὸς ἄγγελος καὶ ἀρχάγγελος μπορεῖ νὰ ψάλῃ τὸ μεγαλεῖο της; Δὲν εἶνε ἀπλῶς ἡ ἁγία· εἶνε ἡ «**ἁγία ἁγίων μεζώνων**», ὅπως ψάλλει ἡ Ἐκκλησία μας (Ἀκάθ. ὕμν. Ψ 1). Εἶνε ἡ βασίλισσα τῶν οὐρανῶν. Εἶνε **λαμπροτέρα** τοῦ ἡλίου, «**καθαρωτέρα λαμπηδόνων ἡλιακῶν**», ὅπως ψάλλουμε στὴν Παράκλησί της (μεγαλυν.).

Ἡ ὑπεραγία Θεοτόκος εἶνε ἡ **νέα Εὐα**, τὸ ἀντίθετο τῆς παλαιᾶς· ἡ Εὐα δὲν ὑπάκουσε στὸ Θεό, ἡ Παναγία ὑπάκουσε. «**Γένοιτό μοι κατὰ τὸ ῥῆμά σου**», εἶπε στὸν ἀρχάγγελο Γαβριὴλ ὅταν τῆς ἔφερε τὸ φοβερὸ ἐκεῖνο μήνυμα, ὅτι «**Ἰδοὺ συλλήψῃ ἐν γαστρὶ καὶ τέξῃ υἱόν**» (Λουκ. 1,38,31), ποὺ θὰ σώσῃ τὸν κόσμον. Ἡ Παναγία ἦταν ἀγνή, κρυστάλλινη, καθαρὴ σὰν τὰ ἀπάτητα χιόνια τῶν κορυφῶν. Ἡ Παναγία ἦταν τὸ σπάνιο ἄνθος ποὺ φυτρώνει πάνω στοὺς παγετῶνες τῆς ἀνθρωπότητος. Μία

λέξι τὰ συνοψίζει ὅλα· εἶχε **ταπεινῶσι**· «*Ἰδοὺ ἡ δούλη Κυρίου· γένοιτό μοι κατὰ τὸ ῥῆμά σου*» (ἐ.ἀ.). Ὑπερήφανη καὶ ἀνυπάκουη ἡ Εὐα, ταπεινὴ καὶ ὑπάκουη ἡ Παναγία.

* * *

Μπροστά μας, ἀδελφοί μου, παρουσιάζονται δύο εἰκόνες· οἱ δύο μητέρες τοῦ γυναικείου φύλου. Ἡ μία εἶνε παλαιὰ Εὐα, ἡ ἄλλη εἶνε νέα Εὐα, ἡ Παναγία. **Μὲ ποιά ἀπὸ τὶς δύο μοιάζουν οἱ σημερινές γυναῖκες;** Ζῆτε μέσα στὴν κοινωνία, μπορεῖτε νὰ μαρτυρήσετε.

Ἡ γυναῖκα σήμερα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μοιάζει μὲ τὴν παλαιὰ Εὐα, ποὺ δὲν ὑπάκουσε στὸ Θεό· καὶ ἡ σημερινὴ γυναῖκα **δὲν ὑπακούει**. Θέλετε παραδείγματα; Μυριάδες. Μία μικρὴ, εὐκολη, ἐντολὴ ἔδωσε τότε ὁ Θεὸς στὴν Εὐα. Ποιά; Ἐνῶ εἶχε δικαίωμα νὰ φάῃ ἀπ' ὅλους τοὺς καρπούς τοῦ παραδείσου, ἦταν δύσκολο νὰ στερηθῇ ἓνα καρπό; Ἄλλ' ἔτσι ἔδειξε τὴν ἀνυπακοή της.

Καὶ στὶς σημερινές λοιπὸν γυναῖκες θὰ ὑπενθυμίσω μία μικρὴ, εὐκολη, ἐντολή. Ὡς γυναῖκες, δὲν σὰς λέω κάτι δύσκολο· μία πολὺ μικρὴ ἐντολὴ σὰς ὑπενθυμίζω, ὅπως ἐκείνη στὴν Εὐα. Ποιά ἐντολή; **Νὰ ντύνεστε σεμνά**. Ὑπάρχει ὠραιότερο πρᾶγμα ἀπὸ τὸ νὰ σκεπάζεται ἡ γυναῖκα μὲ σεμνότητα; Ὡς πατρίδα μου, ποὺ κατήντησε ἡ Ἑλληνίδα, ποὺ ἄλλοτε ντυνόταν σὰν τὴν Παναγία! Ὅταν πάω σὲ μερικὰ χωριά στοὺς πρόποδες τοῦ Βιτσιῦ, ἐκεῖ ὅταν μπαίνω στὴν ἐκκλησία δακρύζουν τὰ μάτια μου· βλέπω γυναῖκες ντυμένες ὅπως ἡ Παναγία. Ἐλειψε πλέον ἡ εἰκόνα αὐτὴ τῆς σεμνὰ ντυμένης Ἑλληνίδας. Ἐδῶ οἱ γυναῖκες ξεγυμνώθηκαν· μοιάζουν μὲ κρέατα ποὺ κρεμάει ἀπ' τὰ τσιγγέλια ὁ χασάπης πρὸς ἐπίδειξιν καὶ πώλησιν. Γύμνια, ἀπαίσια γύμνια.

Θέλετε ἄλλη εὐκολὴ ἐντολή; **Ἐκκλησιάζεσθε**. Εἶνε ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ. Ὅταν ἀκοῦς τὰ σήμαντρα νὰ χτυποῦν, σὺ γυναῖκα, σὰν ἄλλη μυροφόρος, πηγαινε νὰ ἐπισκεφθῇς τὸ μνημα, τὴν ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Ἐκεῖ νὰ προσευχηθῇς, νὰ λειτουργηθῇς, νὰ ἐξομολογηθῇς τ' ἁμαρτήματά σου, νὰ κοινωνήσης τὰ ἄχραντα μυστήρια. Καὶ νὰ λές· «*Ὡς ἀγαπητὰ τὰ σκηνώματά σου, Κύριε τῶν δυνάμεων*» (Ψαλμ. 83,2). Τὸ κάνεις; Τώρα οἱ γυναῖκες ἀντὶ τῆς ἐκκλησίας προτιμοῦν τὶς ἐκδρομές, κι ἀντὶ τοῦ ναοῦ τοῦ Θεοῦ προτιμοῦν τὰ κέντρα διασκεδάσεως. Κυρίζουν δεξιὰ κι ἀριστερὰ μὲ τὸ τσιγάρο στὸ στόμα. Κάθονται διπλοπόδι. Χρησιμοποιοῦν λεξιλόγιο μὲ αἰσchrές ἀκατονόμαστες λέξεις. Ἐμπαίζουν καὶ περιπαίζουν τὰ πάντα. Ἄθεες καὶ ἄπιστες κατήντησαν. Ἐφτασαν στὸ ἄκρον

ἄωτο τῆς ἀσεβείας· γυναῖκα στὴν Ἑλλάδα, δῆθεν μορφωμένη καὶ καθηγήτρια, παρουσιάστηκε ἀπὸ τὸ ραδιόφωνο καὶ εἶπε, ὅτι τὰ μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας, τὸ βάπτισμα καὶ ὁ γάμος, εἶνε «μασκαραλίκια»! Ἀκοῦτε; Γυναῖκες ἐπίσης φώναζαν, ὅτι θέλουν πολιτικὸ «γάμο»· καὶ τὸ πέτυχαν. Ἀλλὰ ὁ πολιτικὸς «γάμος» εἶνε γάμος κατ' εὐφημισμὸν. Δὲν εἶνε γάμος αὐτός, εἶνε κάτι ἄλλο. Τολμῶ νὰ πῶ, ὅτι εἶνε «γαῖδουρόγαμος»! Ἀλλὰ θυμηθῆτε –ἐγὼ σήμερα ζῶ, αὔριο πεθαίνω– ὅτι θὰ κλάψουν. Ὅχι οἱ ἄντρες· μὲ τὸν πολιτικὸ «γάμο» θὰ κλάψουν οἱ γυναῖκες. Διότι τὸ πρῶθ θὰ παντρεύονται καὶ τὸ βράδυ θὰ ξεπαντρεύονται. Κόλασι θὰ γίνῃ αὐτὸς ὁ κόσμος.

Νὰ λοιπὸν ἡ σύγχρονη Εὐα· περπατάει ἀνάμεσά μας.

Ἀλλά, δόξα τῷ Θεῷ! Παρ' ὅλα τὰ σκάνδαλα, παρ' ὅλη τὴν ἀπιστίαν καὶ ἀθείαν, ὑπάρχει καὶ ἡ ὑγίης μερίδα. Ὑπάρχουν πολλὲς ἐκλεκτὲς γυναῖκες, ποὺ τιμοῦν τὸ φύλο τους, ἀγαποῦν τοὺς ἄντρες καὶ τὰ παιδιὰ τους. Ὑπάρχουν καὶ ἄγαμες γυναῖκες, ποὺ σὰν ἄγγελοι στέκουν τὴ νύχτα δίπλα στοὺς ἀσθενεῖς καὶ τοὺς περιποιοῦνται. Ὑπάρχουν γυναῖκες ποὺ σκορποῦν ἄρωμα γύρω τους, ἀκολουθοῦν τὴν νέα Εὐα, τὴν Παναγία μας. Θέλεις νὰ διακρίνῃς ποιά γυναῖκα ἔχει ἀξία; Πάρε ζύγι καὶ ζύγισε. Ποιὸ εἶνε τὸ μεγαλεῖο τῆς γυναίκας; **Ἡ ταπεινῶσι**. Ὅταν δῇς γυναῖκα ὑπερήφανη καὶ ἐγωίστρια, σὰ νὰ βλέπῃς διάβολο· ὅταν δῇς γυναῖκα ταπεινὴ, σὰ νὰ βλέπῃς ἄγγελο.

Μιὰ παράδοσι λέει, ὅτι ἡ Παναγία μπῆκε σ' ἓνα περιβόλι μὲ ἄνθη καὶ πλησίασε ἓνα ἀπ' αὐτά. Ἦταν ὠραῖο, ἀλλὰ δὲν εἶχε εὐωδιά. Τότε, λέει, ἄπλωσε τὸ ἅγιο χέρι της, καὶ μόλις τὸ ἄγγιξε, τὸ λουλούδι ἀπέκτησε **θεῖο ἄρωμα**. Ἐτσι εἶνε. Κ' ἐσύ, ὅσο ὠραία κι ἂν εἶσαι, ἂν δὲν ἔχῃς τὸ ἄρωμα τῆς ταπεινώσεως, ποὺ εἶχε ἡ Παναγία, δὲν εἶσαι τίποτε. Βρώμα καὶ δυσωδία, βόθρος καὶ κάτι χειρότερο ἀπὸ βόθρο.

Εἶνε στὴ φύσι τῆς γυναίκας ἡ φιλαρέσκεια, γι' αὐτὸ ὅλες οἱ γυναῖκες θέλετε νὰ βλέπετε τὸ πρόσωπό σας στὸν καθρέφτη. Σὰς παρακαλῶ, λοιπόν, δίπλα στὸν καθρέφτη σας, οἱ ὀρθόδοξες Ἑλληνίδες νὰ βάλετε ἓναν ἄλλο κρυστάλλινο καθρέφτη. Εἶνε **ἡ εἰκόνα τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου!** Κοιτάζετέ την καὶ μιμηθῆτε την. Τότε δὲν θὰ γίνετε Εὐες, νὰ σκορπίζετε ὀλεθρο, ἀλλὰ τότε ἡ καθεμιὰ ἀπὸ σὰς θὰ γίνῃ μία μικρὴ Παναγία, παράδειγμα λαμπρό, πρὸς δόξαν τῆς ἁγίας Τριάδος· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΙΗ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 803²

Τοῦ ἁγ. ἱερομάρτυρος Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ
Σάββατο 23 Αὐγούστου 2025 (2001) ἐσπέρ.

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Ὁ ἅγιος Κοσμᾶς ὡς μάρτυς

«Ἔσεσθέ μοι μάρτυρες ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς» (Πράξ. 1,8)

«Κύριε, ὅπως ἐσὺ ἔχυσες τὸ αἷμα σου γιὰ μένα,
ἀξιώσέ με καὶ ἐγὼ νὰ χύσω τὸ αἷμα μου γιὰ σένα» (προσευχὴ ἁγ. Κοσμᾶ)

Ὁ ἅγιος Κοσμᾶς, ὅπως γνωρίζουμε, ὑπῆρξε προφήτης· εἶχε τὸ χάρισμα νὰ προβλέπῃ αὐτὰ ποὺ θὰ συμβοῦν. Σήμερα θὰ δοῦμε μία ἄλλη πλευρὰ τῆς ζωῆς του· θὰ δοῦμε, ὅτι ὁ ἅγιος Κοσμᾶς ὑπῆρξε μάρτυρας τοῦ Χριστοῦ.

Ἀπὸ μικρὴ ἡλικία καὶ στὸ Ἅγιο Ὄρος ποὺ ἦταν, διάβαζε συχνὰ τοὺς βίους τῶν ἁγίων· ἰδίως τῶν μαρτύρων καὶ ὁμολογητῶν τῆς πίστεώς μας. Ἀπὸ τότε μέσ' στὴν καρδιά του ἀναψε μεγάλη ἱερὴ ἐπιθυμία, νὰ μαρτυρήσῃ γιὰ τὸ Χριστό, ὅπως μαρτύρησαν τόσοι ἅγιοι τῆς πίστεώς μας. Καὶ ἡ προσευχή του ποιά ἦταν; Μία προσευχή πολὺ διαφορετικὴ ἀπὸ τίς δικές μας. Οἱ δικές μας προσευχὲς εἶνε γύρω ἀπὸ μικρὰ καὶ ἀσήμαντα πράγματα, ὑλικά καὶ ἐγκόσμια, προσωρινὰ καὶ ἐφήμερα· ἐνῶ τοῦ ἁγίου Κοσμᾶ ἡ προσευχή ἦταν μία ἰδεώδης προσευχή, ποὺ ξεπερνᾷ τὰ ἀνθρώπινα μέτρα· ἔδειχνε, ὅτι ἔχει πάρει τὴν ἡρωικὴ ἀπόφασι νὰ τὰ θυσιάσῃ ὅλα γιὰ τὸ Χριστό. Τί ἔλεγε ἡ προσευχή αὐτή; «Χριστέ μου, σέ παρακαλῶ ἀξιώσέ με, ὅπως ἐσὺ ἔχυσες τὸ αἷμα σου γιὰ μένα, νὰ χύσω καὶ ἐγὼ τὸ αἷμα μου γιὰ σένα». Ποιὸς σήμερα κάνει αὐτὴ τὴν προσευχή; Ἀγαποῦμε τὴ ζωὴ μας· τὸ πᾶν κάνουμε νὰ παρατείνουμε τίς ἡμέρες τῆς ἐπιγείου ζωῆς μας. Ἐκεῖνος ὅμως εἶχε ἀπόφασι νὰ θυσιάσῃ τὴ ζωὴ του, καὶ παρακαλοῦσε τὸ Χριστό νὰ τοῦ τὸ δώσῃ, ὡς μία ἰδιαίτερη εὐλογία.

Καὶ ἡ ὥρα αὕτὴ ἦρθε. Ὑστερα ἀπὸ εἴκοσι χρόνια, ἀφοῦ περιώδευσε βουνὰ καὶ λαγκάδια καὶ ὅλη τὴ Βαλκανικὴ, ἓνα πρωί, ξημερώνοντας σὰν τέτοια ἅγια ἡμέρα 24 Αὐγούστου, οἱ Τοῦρκοι τὸν ἔπιασαν, μετὰ ἀπὸ προδοσίαν τῶν Ἑβραίων, τὸν ἔδεσαν, τὸν ἔβαλαν ἐπάνω σ' ἓνα ἄλογο, καὶ προτοῦ νὰ βγῇ ὁ ἥλιος τὸν

ὠδήγησαν σ' ἓνα ποτάμι, στὴν ὄχθη τοῦ Ἀῶου ποταμοῦ, ποὺ μέχρι σήμερα τρέχει. Ἐκεῖ κατάλαβε, ὅτι ἔφτασε τὸ τέλος του.

Λυπήθηκε; Ὁχι. Σὰ νὰ εἶχε γάμο, σὰ νὰ ἦταν –ὅπως καὶ ἦταν– ἡ ωραιότερα ἡμέρα τῆς ζωῆς του, **δόξασε τὸ Θεό**. Ζήτησε προθεσμία λίγα λεπτά ἀπὸ τοὺς ἐκτελεστές του. Γονάτισε, προσευχήθηκε, εὐλόγησε βουνὰ καὶ λαγκάδια, ὕψωσε τὰ μάτια στὸν οὐρανὸ γεμάτο δάκρυα, καὶ εἶπε· Χριστέ μου, σ' εὐχαριστῶ, αὐτὸ ποὺ ζητοῦσα μοῦ τό ὅπως.

Σὲ λίγο ὁ Κοσμᾶς δὲν ὑπῆρχε στὴν ἐπίγεια ζωὴ. Τὰ τελευταῖα του λόγια εἶνε τὸ ῥητὸ τοῦ Δαυΐδ· «Διήλθομεν διὰ πυρὸς καὶ ὕδατος, καὶ ἐξήγαγας ἡμᾶς εἰς ἀναψυχὴν» (Ψαλμ. 65,12).

Μάρτυρας τοῦ Χριστοῦ ὁ ἅγιος Κοσμᾶς. Μάρτυρας πρῶτον μὲ τὴ **διδασκαλία** του, ποὺ σκόρπισε παντοῦ στὰ χρόνια ἐκεῖνα τὰ φοβερά τῆς τουρκοκρατίας. Μάρτυρας μὲ τὸν **βίο** του τὸν ἅγιο καὶ ἀγγελικὸ. Μάρτυρας μὲ τὰ **θαύματα**, ποὺ ἔκανε καὶ κάνει. Μάρτυρας ἀκόμα μὲ τίς **προφητείες** ποὺ εἶπε. Καὶ μάρτυρας τέλος μὲ τὸ **αἷμα** του, ποὺ ἐπισφράγισε τὴ μαρτυρικὴ του ζωὴ.

Σήμερα, ποὺ ἐορτάζει, ἔχουμε κ' ἐμεῖς μιὰ ἱερὴ ὑποχρέωσι· νὰ τὸν μιμηθοῦμε, **νὰ γίνουμε μάρτυρες**.

–Μάρτυρες; θὰ πῆτε. Ἀλλὰ σήμερα δὲν ζοῦμε σὲ χρόνια διωγμοῦ.

Ναί. Τέτοιο πρᾶγμα σήμερα δὲν συμβαίνει. Αὔριο ὅμως; Θὰ σᾶς πῶ κάτι, μολονότι θὰ σᾶς λυπήσω. Δὲν εἶμαι προφήτης, ἀλλὰ σύμφωνα μὲ τὰ ἱερὰ κείμενα τῶν προφητειῶν καὶ τοῦ ἁγίου Κοσμᾶ, **σὲ λίγο ἔρχεται μεγάλη θύελλα στὰ Βαλκάνια**. Θεέ μου Θεέ μου! Ἀπὸ 'κεῖνα

πού είδαμε ἐμεῖς οἱ παλαιότεροι, χειρότερα θὰ δοῦμε, ἀδελφοί μου. Γιατὶ ὅλοι μας ἔχουμε φύγει μακριὰ ἀπὸ τὸ Θεό. Ἔρχονται χρόνια σκληρά, χρόνια πού θὰ εἶνε εὐτυχισμένοι ὅσοι δὲν θὰ ἔχουν μάτια νὰ βλέπουν καὶ αὐτιά ν' ἀκοῦνε ὅσα θὰ γίνουν.

Διαβάστε τὶς προφητεῖες τῆς Ἀποκαλύψεως καὶ τοῦ ἁγίου Κοσμᾶ, γιὰ νὰ δῆτε τί συμφορὲς ἔρχονται. Γι' αὐτὸ πρέπει **νὰ εἴμαστε ἐναγώνιοι· καὶ νὰ προσευχώμαστε** στὸ Θεό, νὰ ἐλαττώσῃ τὶς ἡμέρες τῆς θλίψεως.

Τώρα γλεντοῦν καὶ διασκεδάζουν... Ὅπως λέει κάποιος μῦθος τοῦ Αἰσώπου, «*τῶν οἰκίων ὑμῶν ἐμπιπραμένων αὐτοὶ ἄδετε*»· τὰ σπιτία σας καίγονται κ' ἐσεῖς τραγουδᾶτε. Κανεῖς δὲν λαμβάνει ὑπ' ὄψιν τί ἔρχεται. **Ἔρχονται ἡμέρες σκληρὲς** γιὰ τὶς ἁμαρτίες μας.

Τότε θὰ εἶνε καιρὸς διωγμοῦ, μεγάλου διωγμοῦ. Κ' ἐκεῖνοι πού θὰ μαρτυρήσουν γιὰ τὸ Χριστὸ θὰ εἶνε λίγοι. Μέσα στοὺς χίλιους, στοὺς δέκα χιλιάδες, στοὺς ἑκατὸ χιλιάδες Χριστιανούς, ἓνας θὰ μαρτυρήσῃ γιὰ τὸ Χριστό! Οἱ ἄλλοι θὰ γίνουν προδότες. **Θὰ μᾶς κοσκινίσῃ ὁ διάβολος.** Τότε θὰ δοῦμε, ποιοὶ εἶνε οἱ ἀληθινοὶ Χριστιανοί.

Ἀλλὰ καὶ σήμερα μπορεῖς νὰ γίνῃς μάρτυρας. Ἡ ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ δὲν εἶνε μόνο γιὰ ἐποχὲς διωγμοῦ. Καὶ σήμερα μπορεῖς νὰ γίνῃς μάρτυρας Χριστοῦ. **Πῶς;**

Ἀκοῦς τὸ γείτονα, τὸ φίλο, τὴ συντροφιά σου καὶ κατηγοροῦν μὲ λόγια αἰσχρὰ τῇ θρησκείᾳ τοῦ Χριστοῦ; Ἄν ἔχῃς γλῶσσα, **νὰ ὑπερασπίσῃς τὰ ὅσια καὶ τὰ ἱερά**, νὰ δώσῃς μάχη. Τὸ ἔκανες; μάρτυρας Χριστοῦ εἶσαι.

Περπατᾷς στὸ δρόμο, στὴν πλατεῖα, ὅπου-δήποτε, κι ἀκοῦς τὸν ἄλλο νὰ βλαστημᾷ μὲ τὰ αἰσχρότερα λόγια τὴν Παναγία μας, τὸν τίμιον σταυρό, ὅ,τι ἱερὸ ἔχει ἡ Ἐκκλησία μας; Τί πρέπει νὰ κάνῃς; Ἐγὼ θὰ σᾶς πῶ; Ἀκοῦστε τί λέει ὁ ἅγιος Κοσμᾶς. Σὺ, λέει, πού θ' ἀκούσῃς νὰ βλαστημᾷ κάποιος, **κλάψε** γι' αὐτὸν καὶ πές του· «Νὰ ὑβρίσῃς τὴ μάνα καὶ τὸν πατέρα μου σὲ συγχωρῶ· νὰ βλαστημήσῃς τὸ Χριστὸ καὶ τὴν Παναγία, δὲν ἔχω μάτια νὰ σὲ δῶ». Ὁ δὲ ἱερὸς Χρυσόστομος λέει κάτι παραπάνω· «Τὸ βλάστημο συμβούλεψέ τον μιά, δύο, τρεῖς. Δὲν σ' ἀκούει; Χέρι ἔχεις; **Χτύπα.** Χέρι, πού θὰ χτυπήσῃ βλάστημο, θὰ ἀγιάσῃ».

Ἀλλὰ ἐμεῖς ἀκοῦμε νὰ βλαστημοῦν καὶ **δὲν διαμαρτυρόμαστε.** Εἶδα μιὰ μάνα νὰ βλαστημᾷ ὁ μικρὸς κι αὐτὴ νὰ τὸν χαϊδεύῃ! Ὡ γέ-

νεά, ὦ κόσμε ἄπιστε καὶ διεφθαρμένε, πού δὲν ἔχεις πιά ἵχνος ἀγάπης πρὸς τὸ Χριστό!

Μάρτυρας εἶσαι ὅταν ὁμολογῇς τὸ Χριστό, ὅταν ὑπερασπίζεσαι τὴ θρησκεία σου, μάρτυρας γίνεσαι ὅταν ἐπιπλήτῃς τὸ βλάστημο. Μάρτυρας γίνεσαι καὶ ὅταν **κάθεσαι στὸ τραπέζι**, πού σοῦ δίνει ὁ Θεὸς ὅλα τὰ ἀγαθὰ, **καὶ κάνῃς τὸ σταυρό σου.** Ἄχ! Θὰ ἤθελα, γι' αὐτοὺς πού δὲν πιστεύουν, νὰ ἔχουν μιὰ τιμωρία. Ὅχι νὰ τοὺς σκοτώσουμε, ὅχι νὰ τοὺς φυλακίσουμε. Νὰ ἔχοῦμε ἓνα πύραυλο, νὰ τοὺς βάλουμε μέσα, καὶ νὰ τοὺς στείλουμε στὸ φεγγάρι. **Ὡ στὸ φεγγάρι!** Νερὸ σταλαγματιά, ψωμάκι τίποτα, ἀχλάδια, μήλα, δέντρα... τίποτα, προβατάκια νὰ βοσκοῦν τίποτα, ἀέρας τίποτα· νέκτρα ἀπέραντη. Ἐκεῖ νὰ πᾶνε οἱ ἄθεοι. Ἐδῶ στὴ γῆ μᾶς τὰ ἔδωσε ὅλα ὁ Θεός, καὶ ἀντὶ νὰ Τὸν εὐγνωμονοῦμε εἴμαστε ἀχάριστοι· τὴ μπουκιά ἔχουμε στὸ στόμα καὶ τὸ Χριστὸ βλαστημᾶμε. Ἐκεῖ φτάσαμε.

Ὅταν, λοιπόν, κάθεσαι στὸ τραπέζι, σήκω ἐπάνω—ἄς κοροϊδεύῃ ὁ ἄλλος—, μὴ φᾶς μπουκιά· **κάνε πρῶτα τὸν τίμιον σταυρὸ κανονικά**, ὅπως τὸν δίδαξε ὁ ἅγιος Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός, καὶ τότε κάθῃσαι νὰ φᾶς.

Ἔτσι, ἀδέρφια μου, νὰ εἴμαστε μάρτυρες. Μάρτυρες μὲ τὴ γλῶσσα μας, μάρτυρες μὲ τὸν βίον μας, πού πρέπει νὰ ἀκτινοβολῇ ὅπως εἶπε ὁ Χριστός· «*Οὕτω λαμψάτω τὸ φῶς ὑμῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὅπως ἴδωσιν ὑμῶν τὰ καλὰ ἔργα καὶ δοξάσωσι τὸν πατέρα ὑμῶν τὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς*» (Ματθ. 5, 16). **Μάρτυρες μὲ ὅλη μας τὴ ζωὴ.** Μάρτυρες ἕως θανάτου. Καὶ μάρτυρες, ἂν δώσῃ ὁ Θεός, ὅπως ὁ ἅγιος Κοσμᾶς, πού τελείωσε τὴ ζωὴ του δίνοντας καὶ τὸ αἷμα του. Νὰ εἴμαστε ἔτοιμοι κ' ἐμεῖς, γιὰ τὰ ἱερά καὶ τὰ ὅσια νὰ ὑποστοῦμε τὰ πάντα· νὰ τὰ δώσουμε ὅλα γιὰ τὴν πίστι μας, **ὅλα γιὰ τὸ μεγαλεῖο τοῦ Χριστοῦ.**

Τότε θὰ ἐορτάζουμε πραγματικὰ τὴν ἐορτὴ τοῦ ἁγίου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ. Καὶ ὅπως ἐκεῖνος ὑπῆρξε ἀληθινὸς μάρτυρας τοῦ Χριστοῦ, ἔτσι κ' ἐμεῖς νὰ γίνουμε ἀληθινοὶ μάρτυρές του καὶ **ὄχι προδότες.** Ὅχι Ἰουδαίς, ἀλλὰ σταθεροὶ καὶ ἀκλόνητοι, ὀρθοὶ στὶς ἐπάλξεις τοῦ καθήκοντος μέχρι τελευταίας μας ἀναπνοῆς. Νὰ ὁμολογοῦμε τὸ Χριστό μας, κι ὅταν φτάσῃ ἡ τελευταία στιγμή τῆς ζωῆς μας νὰ ποῦμε· «*Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου*» (Λουκ. 23,42).

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος